

er Befolkningsforøgelsen og ikke en stigende Forbryderiskhed, der er Skyld i, at vi i Dag staa overfor det alvorlige Spørgsmaal, med hvilket vi skulle beskæftige os.

Overfor denne store Udgift af 1,200,000 Kr. ligger det nær, at man først og fremmest spørger, om en Anstalt som den foreslaaede er uomgængelig nødvendig, og her maa man først og fremmest spørge: Har der været gjort Forsøg paa at afhjælpe den Mangel, der er til Stede, saaledes at vi nu staa overfor en bydende Nødvendighed? Her er Forholdet det, at den lille Pjece, som er omdelt og hedder: Betænkning fra Fængselsdirektionens Kommission af 25. Januar 1911, giver komplet fyldige Oplysninger om de Forhold, vi beskæftige os med.

Det viser sig da, at man har forsøgt i Aarenes Løb en hel Række Udveje for at komme ud over Pladsmangelen. Først og fremmest har man, da Misæren navnlig er til Stede paa Vridsløselille, forsøgt Aar efter Aar at overføre Straffefanger fra Vridsløselille til Horsens, hvor Pladsmangelen ikke har været saa fremtrædende. Denne Fremgangsmaade, der i højeste Grad har Skyggesider, er benyttet i en saadan Grad, at man fra 1895, hvor man begyndte med det ganske smaa, er stegen til siden 1904 at overføre fra 71 til 133 Fanger aarlig fra Vridsløselille til Horsens. Men dette Forhold frembyder en hel Række Ulemper. For det første ligger det i Sagens Natur, at naar en Fange er dømt til at afsone sin Straf i Celle, altsaa i Enerum og under Paavirkning, som denne Straffeart netop tilsigter, af Skoleundervisning, og af jævnlige Besøg i Cellen af Embedsmændene, saa ligger det ganske udenfor den Tanke, der har ligget til Grund for den Straf, der er tilmaalt ham, at denne samme Fange bliver overført til Horsens, til Fællesskab. Jeg skal ogsaa pege paa, at han ikke blot mister den gode Paavirkning, han skulde have, men at han i dette Fællesskab bliver udsat for fordærlig Paavirkning af alle de forhærdede Forbrydere, han kommer sammen med. Men derhos ligger der i selve dette Forhold noget ganske ubilligt. Den Mand, der afsoner sin Straf i Celle, har nemlig Krav paa en meget betydelig Afkortning i sin Straf, en Afkortning, der er saa stor, at hvis den ham tilmaalte Straf ligger indenfor 3 Aar, finder der en Nedsættelse Sted med $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{3}$, og hvis han er idømt en Straf af udover 3 Aar, kan Straffen nedsættes med indtil Halvdelen. Det er da fuldstæn-

dig ubilligt, naar Samfundet har idømt ham en Cellestraf, at overføre ham til fælles Afsoning, hvorved han ikke faar de forholdsvise Fordele, som Lovgivningen egentlig har tilsigtet at yde ham. Men ikke nok dermed; tillige har Staten, Samfundet en meget betydelig Ekstraudgift derved. For det første har man Transportudgiften, som er større end de fleste maaske tro, idet alene Transportudgifterne fra Vridsløselille til Horsens som Regel andrage ca. 30 Kr. 28 Øre pr. Fange, hvilket vil sige aarlig over 2,000 Kr. Fremdeles falde Fangerne Samfundet til Byrde i langt længere Tid, naar de paa Grund af dette Forhold komme til at sidde $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{3}$ længere Tid, end vi egentlig skulde have haft dem i Fængsel. Dertil kommer saa endelig, at denne Transport fra det ene Fængsel til det andet frembyder en Risiko og en Forbindelse mellem Fangerne og Offentligheden, som ligger ganske udenfor det, Straffarten tilsigter. Dette Middel, som først og fremmest har været anvendt, Overførelsen fra Vridsløselille til Horsens, har derfor sine Skyggesider, saa man kun kan ønske, at man baade af ideelle og økonomiske Hensyn maatte komme bort fra det.

Det næste Middel, der har været forsøgt for at forbedre paa Forholdet, er, at man i nogle Aar i høj Grad har benyttet Benaadning, en Benaadning, som finder Sted, ikke fordi de paagældende Forbrydere have fortjent Benaadning, men i den udtrykkelige Hensigt at aflaste Fængslerne. I hvor høj en Grad dette har fundet Sted, er vistnok de fleste ubekendt. Forholdet har tidligere været det, at man paa Vridsløselille aarlig benaadede 10 Fanger og paa Horsens Strafanstalt ca. 5, men det er steget saaledes, at man paa Vridsløselille i 1905—06 er kommen op paa at benaadde 62 Fanger og paa Horsens Strafanstalt i 1904—05 har benaadet 60 Fanger, ja, i 1905—06 endog 98. Jeg behøver sikkert ikke her at fremføre, hvor uheldig en Benaadning af de Grunde, jeg her har nævnt, er, idet den træffer ganske ved Siden af, hvad der er Straffens Hensigt, og i de fleste Tilfælde, efter hvad der fremgaar af den nævnte Betænkning, har haft en Virkning, som netop gaar i Retning af Overfyldning af Fængslerne, idet Fanger, der komme ud paa en Maade, som de ikke havde Grund til at vente, i Almindelighed have et ganske fejl Blik paa Forholdene og atter udarte, saa de hurtigt komme tilbage til Fængslet igen med en stærkt forøget Straftilmaa-